

Everghetinos - Tema 13 (4) (Ρουμανικά, Romanian)

Cel care se leapădă de lume trebuie să

viețuiască în înstrăinare. Ce este înstrăinarea, care e folosul pe care îl aduce și care sunt locurile prielnice pentru nevoie

5. Din Pateric

1. Era odată un oștean în Schitopol care săvârșea multe răutăți și își întina în tot chipul trupul. [Cu harul lui] Dumnezeu, însă, s-a străpuns la inimă și s-a lepădat de lume. și-a zidit chilie în loc pustiu și ședea acolo, îngrijindu-se de sufletul său. Aflând unii dintre cunoscuții săi, au început să-i trimită neîncetat pâini, curmale și toate de câte avea nevoie. Acesta, însă, când s-a văzut pe sine în odihnă, nelipsindu-i nimic, și-a zis: “Cu adevărat odihna aceasta ne scoate din odihna de dincolo. Fiindcă nu sunt vrednic de cea de aici”. Părăsindu-și chilia, a plecat de acolo, spunând: “Să mergem, suflete, spre necaz. Pâinea care mi se cuvine mie e hrana dobitoacelor, adică iarba care le e potrivită lor; căci faptele ce le-am săvârșit sunt cele ale dobitoacelor”.

2. A zis Avva Pimen: “Trebuie să fugim de cele trupești, adică de materiile care stârnesc patimile. Atunci când omul e aproape de războiul trupesc, se aseamănă unui bărbat care stă deasupra unei gropi adânci foarte. Vrajmașul îl atacă pe acesta oricând vrea și îl prăvălește lesne în prăpastie. Dacă, însă, cineva este departe de cele trupești, se aseamănă unui bărbat aflat la mare depărtare de groapă. Acesta, chiar dacă vrăjmașul îl prinde și-l târăște înspre prăpastie ca să-l prăvălească în adânc, poate să se împotrivească, cerând totodată și ajutorul lui

Dumnezeu. Iar ajutorul îi vine deîndată și îl smulge pe om din mâinile vrăjmașului”.

[\(περισσότερα...\)](#)